

JIŘÍ FERRO BURDA

divadelní a filmový herec / režisér a scénárista /
člen divadelního souboru Sklep

„Nejhezčí, co může člověk
v tomhle věku dělat, je získávat
co nejvíce informací. Být co
nejvíce v kontaktu s chytrými,
vzdělanými lidmi. Být otevřený
celému světu.“



maturoval v roce 1976

JIŘÍ FERRO BURDA

Rudolf Mašata (VIII.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Nejlepší léta, která jsem prožil. My jsme tu byli v době, kdy se v profesorském sboru střídaly generace. Byli tam i ti starší profesoři ještě z první republiky a pak tam přicházely nové tváře. No a my jsme vlastně byli mezi nimi. Člověk tak získal spoustu zkušeností s lidmi a to zejména s profesory, protože ta stará škola, to byla prostě velká noblesa. Tím nechci říct, že ti mladší ji neměli, ale oni byli blíže k nám a od těch starších se taky přiučovali. A to my jsme cítili. V tu chvíli si člověk dělal vlastně dobře, protože získával jakýsi nadhled nad věcí. A to byl, podle mě, největší přínos těch let. Ta naše škola měla jakýsi vnitřní náboj a my jsme cítili, že to je v pořádku. V porovnání s ostatními gymnázii byl ten náš gympl takový trošku více ... rodinný. Péče o studenty byla přímo jmenovitá. Profesoři věděli vlastně spoustu věcí o každém z nás.

Co nějaký průšvih? Našel by se, nebo jste byl vzorný student?

Průšvihy? To byly! Ty se odehrávaly především na brigádách. V prvním ročníku jsme byli na brigádě bramborové a bydleli jsme v Černovicích u Tábora v takových barácích. A uprostřed těch domů byla socha nahé dívky. A jeden z našich spolužáků byl takový...nepříjemný. My jsme se rozhodli, že mu tu sochu prostě dáme do postele. No a tak jsme ji prostě tak jako odviklali, a dali ji tam. Strhla se strašná mela.

Ale bylo jich samozřejmě víc. Třeba jednou si pamatuju, že studenti chodili a křičeli „Dejte nám zbraně! Dali jsme si

na ně!“, protože se tenkrát promítal film o mnichovské zradě. Někdy jsem to těm našim profesorům nezáviděl, protože si s námi občas zažili těžké chvíle v těžkých dobách. Společenská situace té doby nebyla zrovna dobrá. Sedmdesátá léta prostě. Takže co průšvih, to skoro vlastně jako politické řešení s dopady na nás a hlavně na profesory.

Dá se říct, že podnět k vaší další kariéře pochází z doby vašeho studia na gymnáziu v Ohradní?

Dneska existuje divadlo Sklep a to vzniklo vlastně v době, kdy jsme studovali. Bylo to pár studentů, kteří spolu začali dělat představení. Jen tak pro svoje potěšení. Jako legraci. My jsme vlastně byli všichni v jednom ročníku. Základ toho dnešního Sklepa vznikl tedy tady, na Ohradní. Potkali jsme se tam, pár studentů, kteří spolu začali tvořit. A tvoříme spolu až dodnes. Já jsem si vlastně vzal svoji spolužačku! A už tomu bude 30 let, co jsme spolu. Stejně jako David Vávra, který si vzal svoji spolužačku. Naši spolužačku.

Nápad na vaše vlastní prostory pro divadlo vznikl taky na gymnáziu?

Ano, tam to vzniklo. Nejdřív jsme hráli u Davida Vávry ve sklepě. Z toho název Sklep. Odtamtud jsme se přesunuli sem na Dobešku, která ale tenkrát vypadala jinak.

Zabouchl jste po maturitě za sebou dveře, nebo jste na školu občas zavzpomínal?

Vždycky jsem na to vzpomínal s krásnými pocity. Když jsem z gymplu vyšel,

tak jsem vlastně nevěděl co dělat. Dostal jsem se na nějakou vysokou ekonomickou školu, ale pořád jsem na náš gympl vzpomínal. A vracel se.

Školou prošlo za ty roky mnoho studentů, ale také hodně pedagogů.

Zavzpomínáte na některé?

Vzpomenu si především na naše třídní. To byly úžasné dámy. Jedna z nich, paní prof. Havlová, už bohužel není mezi námi, ale s paní prof. Valentovou udržujeme až do dneška velice pěkné, přátelské vztahy. A když mám náhodou cestu do Písku, kde paní profesorka bydlí, velice rád zajdu na kávu. A povídáme si v podstatě jako rodina.

Nebo paní profesorka Bartáková, která učila ruštinu. A ačkoliv ruštinu nikdo neměl rád, tak ona to dovedla udělat tak, že to nikomu nevadilo.

Občas se v rozhovorech s vámi v různých časopisech objeví zmínka, že jste absolvoval naši školu. Rozumím tomu správně, že na ta léta vzpomínáte rád?

Vzpomínám na to rád. Rádi. My všichni. Já neznám člověka, který by na to nějak žehral, a myslím si, že vám to každý řekne, že to byla vlastně jedna z nejlepších etap našeho života.

Pokusil byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné? Pokud to vůbec jde!

Jak se to vezme. Já nevím, jestli to je srovnatelné. Byla jiná doba, jiné uspořádání společnosti. A vy dneska žijete taky v jiné době, která je podle mě poněkud svobodnější. Ta naše doba nás přinutila utvořit si okolo sebe jakousi bublinu. Zabývat se nějakou politikou? To vůbec nebylo téma dne. Nám bylo dobře dohromady a navzájem jsme si důvěřovali. Dneska mají mladí lidé šanci být otevřenější a reagovat, jak chtějí, bez toho, aby

čekali nějaký postih. My jsme měli danou lajnu, kterou jsme prostě nepřekročili.

Čeho si ceníte nejvíce ve své kariéře, co se vám skutečně podařilo?

Myslíte vyloženě kariéru? Tohle se dá vzít z různých pohledů. Můj základní pohled je ten, že jsem se na gymnáziu setkal se svou budoucí manželkou, se kterou máme spolu tři děti a všichni jsou to výborní, pracovití, chytrí lidé. A to je největší životní úspěch, kterého jsem dosáhl.

Jaké máte další cíle?

V klidu se dožít důchodu.

Co byste vzkázal dnešním studentům?

Co speciálně těm na Ohradní?

Nejhezčí, co může člověk v tomhle věku dělat, je získávat co nejvíce informací. Být v kontaktu s co nejvíce chytrými, vzdělanými lidmi. Být otevřený celému světu.

Co byste popřál Gekomu?

Já bych chtěl popřát chytré studenty.

Jiří Fero Burda

Je divadelní a filmový herec, režisér a scénárista. Člen divadelního souboru Sklep.